

הרי אלו נאמנין שלא תשתה, ואף לפוסלה מכתובתה.

אף על פי שבדרך כלל צריך שני עדים להעיד בממון, במקרה זה האמינה תורה לעד אחד שנטמאה, לפי שיש רגליים לדבר, כיון שקינא לה ונסתרה.

וכשם שנאמן לטמאותה, נאמן להפסידה כתובתה.

המותה, אם בעלה, ובת המותה, אחות בעלה, וצרתה, אשה אחרת הנשואה לבעלה, ויבמתה, אשת אחי בעלה שאין לו בנים, ובת בעלה מאשה אחרת שהעידו עליה שנטמאת, הרי אלו נאמנות.

ולא אמרנו שנאמנות לענין להפסידה מכתובתה, שחמש נשים אלו חזקתן ששונאות אותה וחשודות להעיד עדות שקר לרעתה, אלא נאמנות לענין שלא תשתה בלבד.⁽³⁾

ענה מפרשת המשנה מנין למדנו שעד אחד נאמן להעיד שנטמאת.

שהיה בדין שלא יהא עד אחד נאמן בה.

שכך היה ראוי לדון: ומה אם עדות ראשונה, שנסתרה, שאין אוסרתה עדות זו איסור עולם אלא עד שתשתה.

בכל זאת, אינה מתקיימת בפחות משנים, וכשיטת רבי יהושע לעיל, שצריך שני עדים שנסתרה כדי לאוסרה עד שתשתה.

עדות אחרונה, שנטמאת, שאוסרתה איסור עולם, שמונעת אותה מלשתות, ואסורה על בעלה עולמית, אינו דין שלא תתקיים בפחות משנים.

תלמוד לומר "ועד אין בה".

ככתוב (במדבר ה, יג) "ונסתרה והיא נטמאה, ועד אין בה, והיא לא נתפשה".

כל עדות שיש בה. שכונת התורה כך, ונסתרה והיא נטמאה, אף שעדות גמורה של שנים שנטמאה אין בה, אלא כל עדות שיש בה שנטמאה אפילו אחד ואפילו פסול, אם לא נאנסה, הרי היא אסורה.

קל וחומר לעדות הראשונה מעתה. כיון שלמדנו שעד אחד נאמן שנטמאת היה ראוי לדון קל וחומר שעד אחד נאמן שנסתרה.

ומה אם עדות אחרונה של טומאה, שאוסרתה על בעלה איסור עולם, הרי היא מתקיימת בעד אחד.

עדות הראשונה של סתירה, שאין אוסרתה על בעלה איסור עולם, אלא עד שתשתה אינו דין שתתקיים בעד אחד.

נאמנות להפסידה, מכל מקום כיון שאינה שותה הרי עדיין ספק אם זינתה ועליה להביא ראיה שלא זינתה, וכמו שביארו בגמרא לעיל כה, ב מה ששינו במשנה שם שמתו בעליהם עד שלא שתו יוצאות בלא כתובה. עוד הקשה דבירושלמי כאן סובר ר"ט שאף עד אחד אין נאמן לענין כתובה, ואף לר"ע שחולק שם מבואר בירושלמי

אינו אלא מונע השתיה ונשאר אסורה מחמת קינוי וסתירה, וע"ש בפ"ג הכ"ג ובמל"מ וחי' הגר"ח, וע' עוד בפ"ח איסור"ב הי"ב ושם בפ"א הכ"ב, וע"ש בחי' הגר"ח ובאחיעזר ח"א סי' ו ועונג יו"ט סי' קע.

3. בתוס' רעק"א על המשניות הקשה דאף שאין